

Parlamentul României
CAMERA DEPUTAȚILOR
BIROUL PERMANENT

325

3.03.2016

ROMÂNIA

TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA I PENALĂ

București, B-dul Unirii nr.37, sector 3

Telefon: (004)-(021)- 318.77.00

Fax: (004)-(021)- 318.77.20

E-mail: tribunalul-bucuresti@just.ro

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
PREȘEDINTE

Intrare Nr. 1128/148
16.03.2016 Ziua 03

Operator de date cu caracter personal: nr. 4460

Dosar penal nr. 5950/1/2013 al Î.C.C.J.

Data emiterii adresei: 24.02.2016

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL

Nr. 21776 CP, 03.03.2016 10 56

CAMERA DEPUTAȚILOR –
BIROUL PERMANENT

- București - Palatul Parlamentului,
- str. Izvor, nr. 2-4, sector 5 -

Vă facem cunoscut că prin sentința penală nr. 88/10.02.2015 a Î.C.C.J. Secția Penală, definitivă prin decizia penală nr. 42/22.02.2016 a Î.C.C.J. - Completul de 5 Judecători, privind pe numitul NEACȘU MARIAN fiul lui Ion și Maria, născut la data de 27.05.1964, în Găești, județul Dâmbovița,, s-au dispus următoarele:

“În baza art.253/1 Cod penal anterior cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe inculpatul NEACȘU MARIAN - fiul lui Ion și Maria, născut la data de 27.05.1964, în Găești, județul Dâmbovița, deputat în Parlamentul României, fără antecedente penale, la o pedeapsă de 6 luni închisoare.

Aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a, lit. b) și c) Cod penal anterior, în condițiile și pe durata prevăzută de art. 71 Cod penal anterior.

În baza art. 81, 82 Cod penal anterior cu aplicarea art. 5 Cod penal suspenda condiționat executarea pedepsei principale pe un termen de încercare de 2 ani și 6 luni, stabilit conform dispozițiilor art. 82 Cod penal.

În baza art. 71 alin.5 C.pen. anterior pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii se suspendă și executarea pedepsei accesorii.

În temeiul art. 359 din Codul de procedură anterior atrage atenția inc. asupra disp. art. 83 Cod penal anterior privind cazurile de revocare a suspendării condiționate a executării pedepsei”

- vă înaintăm alăturat copia sentinței penale nr. 88/10.02.2015 a Î.C.C.J. – Secția Penală, pronunțată în dosarul nr. 5950/1/2013, precum și copia dispozitivului deciziei penale nr. 42/22.02.2016 a Î.C.C.J. – Completul de 5 Judecători.

Vă rugăm să faceți cuvenitele mențiuni în evidențele dvs.

JUDECĂTOR DELEGAT

GREFIER

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Dosar nr. 5950/1/2013

sentința penală nr. 88

Ședința publică din 10 februarie 2015

Completul compus din:

Aurel Gheorghe Ilie	- Președinte
Maricela Cobzariu	- Judecător
Săndel Lucian Macavei	- Judecător

Magistrat asistent

– Iulia Humă

Ministerul Public Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a fost reprezentat de procuror Cristina Lupescu.

Pe rol, pronunțarea asupra cauzei privind pe inculpatul Neacșu Marian, trimis în judecată prin Rechizitoriul nr.1174/P/2011 la data de 10.12.2013, emis de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică, pentru săvârșirea infracțiunii de conflict de interese, prevăzută de art. 253¹ din Codul penal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 9 februarie 2015 ce face parte integrantă din prezenta încheiere.

ÎNALTA CURTE

Deliberând asupra cauzei penale de față:

Constată că prin rechizitoriul nr. 1174/P/2011 din 10 decembrie 2013 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția urmărire penală și criminalistică s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului **Neacșu Marian** pentru comiterea infracțiunii de conflict de interese prevăzută de art. 253¹ Cod penal din 1968.

În fapt, în actul de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-au arătat, în esență, următoarele:

La data de 11.11.2011, Agenția Națională de Integritate (A.N.I.) a sesizat Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu faptul că Neacșu Marian, deputat în Parlamentul României, a încălcat dispozițiile legale ce reglementează conflictul de interese, prin facilitarea angajării fiicei sale Neacșu Cristina Monica în cadrul biroului său parlamentar.

Referitor la dreptul de angaja personal pentru cabinetele parlamentare, la tipurile de contracte și la procedura angajării, s-au arătat următoarele aspecte:

- potrivit art. 38 alin. 6 din Legea nr. 96/2006 rep. în 2008 (redactare în vigoare în perioada 2008 – iulie 2013) *"angajarea personalului birourilor parlamentare ale deputaților (...) se face prin încheierea unui contract de muncă pe durată determinată sau a unui contract civil. În cazul angajării pe baza unui contract de muncă pe durată determinată, încadrarea salariilor se face prin ordin al secretarului general al Camerei Deputaților (...), la propunerea deputaților (...) în cauză, iar în cazul contractului civil, acesta se încheie între deputații (...) în cauză și persoana fizică"*;

-drepturile bănești ale personalului angajat pentru cabinetul parlamentar sunt achitate din suma forfetară alocată demnitarului respectiv (art. 38 alin. 5 din Legea nr. 96/2006 rep. în 2008);

-în concret, în cazul contractelor individuale de muncă (în care, conform legii, deputatul nu este parte), pe calea unei *"cereri de încadrare în muncă pe perioadă determinată"* (formular tip), parlamentarul respectiv solicită angajarea unei persoane, indicând numele acesteia, funcția, salariul și durata;

-în esență, dosarul conținând formularul de contract individual de muncă semnat de viitorul angajat și documentele specifice angajării (acte de stare civilă, de studii, avize medicale, etc.), este depus la Direcția resurse umane, unde este verificat și avizat, și apoi trimis pentru avizare la Direcția salarizare și Serviciul juridic;

- de asemenea, se solicită avizul și de la deputatul care a formulat solicitarea inițială;
- avizele se concretizează prin semnarea formularului de contract la rubricile corespunzătoare;
- după obținerea tuturor avizelor, contractul este supus semnării sale de către Secretarul General al Camerei Deputaților și se consideră perfectat.

Din verificările efectuate la nivelul A.N.I., precum și din actele de urmărire penală efectuate în cauză s-a stabilit că Neacșu Marian a fost ales deputat în Parlamentul României în legislatura 2008 – 2012, ulterior fiind reales ca deputat și pentru legislatura 2012 – 2016.

În această calitate, conform procedurii mai sus descrise, inculpatul **a formulat cerere** de încadrare în muncă pe perioadă determinată a numitei Neacșu Cristina Monica, în cadrul biroului său parlamentar din circumscripția electorală nr. 23 Ialomița.

Prin contractul individual de muncă nr. 4857/25.06.2009, **avizat, între alții, și de Neacșu Marian**, Neacșu Cristina Monica **a fost angajată** ca referent, începând cu data de 01.07.2009 și până la sfârșitul mandatului, fiind remunerată cu un salariu în quantum de 950 lei, valoare brută lunară.

În concret, din actele dosarului rezultă că martora Neacșu Cristina Monica figurează ca desfășurând această activitate în perioada 01.07.2009 – 20.12.2012 (42 luni).

Din cuprinsul extrasului pentru uz oficial din registrul de naștere a rezultat că Neacșu Cristina Monica este **fiica** inculpatului Neacșu Marian.

În Raportul de evaluare nr. 119032/G/II/07.11.2011 întocmit de Inspecția de Integritate a reținut că inculpatul Neacșu Marian nu a respectat prevederile legale privind conflictul de interese.

Concluziile raportului au fost contestate de inculpat la instanța de contencios administrativ, acțiune respinsă ca nefondată (dosar nr. 2305/2/2012 al Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal);

Dosarul a fost înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 18.12.2013 iar prin încheierea din 11 aprilie 2014, ca urmare a faptului că la data de 1 februarie 2014 a intrat în vigoare un nou Cod de procedură penală și un nou Cod penal, în conformitate cu disp. art. 6 al. 1 și 2 din L 255/2013 cauza a fost scoasă de pe rol și trimisă judecătorului de cameră preliminară.

Prin încheierea din 16 mai 2014; judecătorul de cameră preliminară a respins excepțiile formulate de inculpatul Neacșu Marian privind nelegalitatea efectuării urmăririi penale și nelegalitatea sesizării instanței și a dispus începerea judecății.

Împotriva acestei încheieri a formulat contestație inculpatul, calea de atac fiind respinsă ca nefondată prin încheierea nr. 29 din 30.06.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosar 2236/1/2014.

Pe parcursul judecării cauzei a fost audiat inculpatul Neacșu Marian și martorii din rechizitoriu Neacșu Cristina Monica, Mihai Iulian, Frâncu Rodica și martorii propuși de inculpat, respectiv Stănescu Maria și Barbu Gheorghe.

În declarația sa, inculpatul Neacșu Marian, **în esență**, a recunoscut materialitatea faptei în sensul că fiica sa, martora Neacșu Cristina Monica a fost angajată biroului parlamentar pe care l-a avut, în calitate de deputat, în perioada indicată de organul de urmărire penală.

A menționat însă că Legea nr. 96/2006 prevedea posibilitatea angajării de personal în cadrul biroului parlamentar fără ca acest lucru să aibă loc în urma unei proceduri competitive și că fiica sa a desfășurat efectiv activitatea pentru care fusese angajată.

De asemenea a precizat că el a făcut doar o propunere de angajare iar angajarea a fost efectiv decisă la nivelul Secretarului General al Camerei Deputaților, după ce a fost avizată de mai multe compartimente (resurse umane, salarizare etc.) și nici un moment nu i s-a spus că angajarea respectivă ar fi prohibită de lege.

Dosarul pentru angajare a fost întocmit de consilierul personal pe care îl avea la acel moment, numitul Vlad Claudiu Emilian

A mai arătat că angajarea rudelor la birourile parlamentare a fost o practică frecventă atât în legislatura 2008 – 2012 cât și în cea anterioară, nefiind interzisă expres de nicio dispoziție legală.

Totodată a susținut că a discutat acest aspect cu colegi parlamentari care i-au confirmat că poate să-și angajeze rudele la cabinetul parlamentar și că, în opinia sa, nu există o legislație și jurisprudență unitară cu privire la încadrarea parlamentarului în categoria funcționarilor publici, referitor la această activitate, ce nu ține strict de exercitarea mandatului.

Inculpatul a precizat că este de profesie economist.

Cu ocazia dezbaterilor, prin apărătorul ales inculpatul, raportat la cele declarate, a solicitat, în esență:

- achitarea ca urmare a lipsei laturii subiective; impredictibilitatea legii.
- achitarea ca urmare a faptului că, în caz contrar, s-ar încălca principiul *non bis in idem*. În acest sens s-a arătat că inculpatul a fost supus unei proceduri administrative iar sancțiunile administrative, din perspectiva jurisprudenței CEDO, sunt similare cu cele penale.

Din analiza ansamblului probelor administrate în cauză Înalta Curte reține că situația faptică expusă de rechizitoriu nu comportă discuții urmând a fi reținută ca atare.

Apărările calificate ale inculpatului s-au rezervat la învederarea unor anumite conjuncturi juridice ce-i sunt favorabile în interpretarea penală, în plan obiectiv și subiectiv, sau anumite împrejurări ce se erijează în circumstanțe atenuante.

În ceea ce privește existența elementelor constitutive ale infracțiunii de conflict de interese, Înalta Curte constată următoarele:

1). Conflictul de interese în sens penal.

În Recomandarea nr. 10/2000 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei *conflictul de interese* pentru funcționarii publici se consideră că apare "*atunci când funcționarul public are un interes personal care influențează sau pare să influențeze îndeplinirea atribuțiilor sale oficiale cu imparțialitate și obiectivitate. Interesele private ale funcționarului public pot include un beneficiu pentru sine sau pentru familia sa, pentru rudele sale apropiate, pentru prieteni, pentru persoane sau organizații cu care funcționarul public a avut relații politice sau de afaceri. Interesul personal se poate referi și la orice datorii pe care funcționarul public le are față de persoanele enumerate mai sus*" (art. 13).

Altfel spus, conflictul de interese implică „un conflict între datoria față de public și interesele personale ale unui oficial public.

Potrivit textului de incriminare din Codul penal, constituie infracțiunea de conflict de interese „fapta funcționarului public care, în exercițiul atribuțiilor de serviciu, îndeplinește un act ori participă la luarea unei decizii prin care s-a realizat, direct sau indirect, un folos material pentru sine, soțul său, o rudă ori un afin până la gradul II inclusiv (...)”.

Așa cum se poate observa, fapta intră în sfera ilicitului penal la momentul la care folosul material a fost realizat, conflictul de interese potențial (posibil) ori actual (în derulare, declanșat, dar încă nevalorificat printr-o decizie generatoare de folos material) devenind un conflict consumat, respectiv funcționarul public nu a acționat cu transparență și nu s-a abținut de la luarea unei decizii, acțiunile sale fiind în mod evident subsumate interesului particular.

2). Parlamentarul ca subiect activ al infracțiunii de conflict de interese. Noțiunea de funcționar public. Atribuții de serviciu.

Potrivit art. 145 C. pen. din 1968 "*prin termenul public se înțelege tot ce privește autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public*", iar conform art. 147 alin. 1 C. pen. din 1968, funcționar public este "*orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145*".

Argumentele invocate în apărare, în sensul că parlamentarul nu este funcționar public își au originea în prevederile Legii nr. 188/1999 rep. privind statutul funcționarilor publici; potrivit art. 2 alin. 2 din această lege, "*funcționarul public este persoana numită, în condițiile legii, într-o funcție publică*", iar conform alin. 4, funcțiile publice sunt cele limitativ enumerate în anexa legii; același act normativ arată expres că legea nu se aplică "*persoanelor numite sau alese în funcții de demnitate publică*" (art. 6 lit. e).

Or, este de observat că noțiunile de "*funcționar public*" din Codul penal și din legea specială, deși se suprapun parțial, nu sunt identice, norma penală având un sens mai larg.

Intervenirea noului Cod penal nu produce o altă formă de interpretare, derivată de la cele anterior stipulate. Ba mai mult, disp. art. 175 din Noul Cod penal apar și mai lămuritoare în materie.

În cauza de față se impune reținerea sensului din norma penală, întrucât acesta corespunde intenției legiuitorului, care a inclus art. 145 – 147 în Titlul VIII al Codului penal ("*Înțelesul unor*

termeni sau expresii în legea penală"); mai mult, prin textul art.140 Cod penal din 1968 se arată că "ori de câte ori legea penală folosește un termen sau o expresie din cele arătate în prezentul titlu [v. supra., n.n.] înțelesul acestora este cel prevăzut în articolele următoare, afară de cazul când legea penală dispune altfel", ceea ce exclude posibilitatea ca interpretul cazual să facă aplicarea altor norme.

Acest principiu îl regăsim și în dispozițiile art. 172 din Noul Cod Penal.

Totodată, prin Decizia nr. 279/2006 a Curții Constituționale, între altele, s-a constatat că dispozițiile art. 38 – 41 din Legea nr. 96/2006 sunt constituționale și s-a arătat că "suveranitatea națională aparține poporului român, care o exercită prin organele sale reprezentative, iar Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român. Această poziționare a Parlamentului în sistemul autorităților publice implică recunoașterea în favoarea deputaților și senatorilor a unui statut special, cuprinzând și măsuri de protecție a demnității publice pe care o exercită, de natură să le asigure independența și prestigiul necesar în îndeplinirea atribuțiilor, la adăpost de constrângeri materiale și tentații de corupție".

În același sens, respectiv în legătură cu statutul special al parlamentarilor, tot Curtea Constituțională, sesizată în baza art.146 lit.a din Constituție, analizând constituționalitatea proiectului lege de modificare a Legii nr. 96/2006, a arătat că "(...) statutul constituțional și legal al membrilor Parlamentului, ca reprezentanți ai poporului, este diferit de statutul funcționarilor publici și, în general, de al celorlalți cetățeni, ceea ce determină, în consecință, particularități cu privire la exercitarea anumitor drepturi" **DAR** că "acest statut nu poate fi reținut ca justificând o diferență de tratament juridic în raport cu celelalte categorii de persoane cărora li se aplică Legea nr. 176/2010 [privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, n.n.]. Aceasta, întrucât, din perspectiva obiectului și scopului acestei reglementări – care vizează asigurarea integrității în exercitarea demnităților și funcțiilor publice și prevenirea corupției instituționale – toate persoanele menționate la art.1 alin.1 din lege se află în aceeași situație juridică, circumscrisă încă din titlul reglementării, prin sintagma <<funcții și demnități publice>>, în considerarea căreia le revin obligații specifice".

Relevant pentru prezenta cauză este și faptul că, în exercitarea mandatului, deputații sunt obligați să respecte principiul interesului național (art.9 din Legea nr.96/2006), ei fiind "în serviciul poporului" (art.69 din Constituție); de asemenea, ei au îndatorirea de acționa conform legii (principiul legalității, art.10 alin.1 din Legea nr.96/2006), cu bună credință (art.10 alin.2) și în mod transparent (art.11 alin.1 din aceeași lege).

Potrivit art.71 din Legea nr.161/2003 (text valabil în toate formele succesive ale legii, de la publicare și până în prezent), „principiile care stau la baza prevenirii conflictului de interese în exercitarea demnităților publice și funcțiilor publice sunt: imparțialitatea, integritatea, transparența deciziei și supremația interesului public”.

În speță, prin propunerea de angajare și avizarea contractului individual de muncă, inculpatul nu numai că nu s-a abținut de la a participa la luarea unei decizii, ci chiar a declanșat această procedură, din proprie inițiativă, iar faptul că a acționat în interesul direct al familiei sale este evident; în acest mod, niciunul dintre principiile mai sus enumerate nu a fost respectat.

Chiar dacă contractul de muncă nu s-a încheiat direct cu inculpatul și a fost avizat de mai multe compartimente de specialitate ale Secretariatului General al camerei Deputaților, din declarațiile martorilor audiați în cauză rezultă că, **fără acordul deputatului în cauză** contractul nu se încheia, acest fiind așadar decisiv. De altfel contractul de muncă al martorei Neacșu Cristina Monica poartă și semnătura inculpatului.

Nu prezintă relevanță faptul că inculpatul nu s-a ocupat personal de întocmirea și depunerea dosarului ori că nu a ascuns relația sa de rudenie cu persoana angajată.

3).Folosul material.

Deși obținerea unui folos material este o condiție pentru realizarea laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art.253¹ Cod penal anterior, aceasta nu conferă faptei caracterul unei infracțiuni de prejudiciu, întrucât principalul fascicol de relații sociale apărute ține de corecta exercitare a autorității publice.

În apărare, inculpatul Neacșu Marian a arătat și că fiica sa a prestat efectiv activitatea pentru a care a fost angajată, sumele primite reprezentând o legală retribuție a muncii, deci bugetul Camerei Deputaților nu se poate considera prejudiciat în vreun fel deoarece salariul tot ar fi fost plătit cuiva.

Această susținere a fost întărită și prin depoziția fiicei sale, din fața instanței, martora Neacșu Cristina Monica.

Acest aspect este însă irelevant și nu este de natură să înlăture răspunderea penală a inculpatei, deoarece legea nu cere ca folosul să fie injust, ci numai ca acesta să fi fost efectiv obținut printr-o procedură favorizantă, inechitabilă. În plus, folosul respectiv nu este necesar să fie realizat numai de către inculpatul, textul de lege, textul de lege indicând în variantă alternativă pe soțul său ori pe o rudă sau un afin până la gradul II inclusiv.

Sub alt aspect, conform art.38 alin.1 din Legea nr.96/2006, „în scopul exercitării mandatului, în circumscripțiile electorale, deputații (...) primesc lunar o sumă forfetară din bugetul Camerei Deputaților (...)”.

Potrivit Hotărârii nr.1/2006 a Birourilor permanente reunite ale Camerei Deputaților și Senatului, pentru aprobarea normelor privind modul de utilizare și justificare a sumei forfetare aferente cheltuielilor efectuate de deputați și senatori în circumscripțiile electorale (text în vigoare în perioada 2006 - iulie 2013), cheltuielile efectuate din aceste sume trebuie justificate (art.8); unele dintre aceste categorii de cheltuieli sunt interzise expres (art.6 – folosirea propriilor imobile, închirierea de la rude), altele sunt plafonate procentual (art.12 - carburanți, consumabile, protocol, etc.), sau legal (art.11 - diurna pentru colaboratori) iar altele trebuie dovedite cu facturi și chitanțe (art.13 - utilități, chirii, lucrări de reparații, etc.).

La sfârșitul anului sumele rămase neutilizate se restituie la casieria Camerei Deputaților (art.21 - 22).

În acest context, este evident că angajarea unei rude apropiate apare ca o consecință evidentă a dorinței de a spori venitul cumulat al familiei sau de a procura un venit unei rude apropiate, atâta vreme cât, potrivit legii, dreptul de a formula propunerea de angajare, act inițial determinant, aparține exclusiv deputatului în cauză.

4). Vinovăția.

În cursul cercetărilor judecătorești inculpatul a declarat că, deși nu contestă derularea evenimentelor în plan obiectiv, nu se consideră vinovat de comiterea vreunei infracțiuni, întrucât nu a urmărit să fraudeze legea și a considerat că demersul său nu atinge sfera ilicitului penal.

În argumentare, inculpatul a arătat, în esență următoarele (f.55):

- că art.38 din Legea nr.96/2006 rep. nu impune vreo restricție cu privire la persoana angajată;
- că, pentru o bună desfășurare a activității la nivelul biroului parlamentar a considerat necesară angajarea unei persoane în care să poată avea deplină încredere și să fie extrem de competentă profesional;

- că, la momentul declanșării procedurii de angajare, s-ar fi consultat cu alți parlamentari și că, dacă ar fi existat nereguli acestea ar fi trebuit să-i fie semnalate de departamentele de specialitate din cadrul Secretariatului General al camerei Deputaților.

- că, în perioada respectivă, mai mulți deputați procedau în același mod, fără incidente.

Argumentele invocate în apărare nu prezintă însă relevanță din punctul de vedere al aplicării legii penale.

Astfel, chiar dacă inculpatul nu are studii de specialitate juridică, poziția pe care o ocupa îi impunea, cu necesitate, cunoașterea nu doar a textului legii ci și a interpretării date acestuia.

Ori, calitatea de *funcționar public în sensul legii penale* a senatorilor și deputaților nu a pusă sub semnul întrebării, în practica judiciară fiind de notorietate condamnări anterioare ale unor parlamentari, de exemplu pentru luare de mită.

De asemenea, afirmațiile inculpatului referitoare la consultarea verbală a altor parlamentari sau faptul că și alții au procedat în același fel, nu conduc la concluzia lipsei laturii subiective a infracțiunii ci numai la concluzia că aceasta a fost comisă cu intenție indirectă; în speță, interesul particular, în mod evident a primat.

Din declarațiile martorilor Mihai Iulian (șef al Serviciului juridic) și Frâncu Rodica (consilier parlamentar în cadrul Direcției resurse umane) a rezultat că, raportat la prevederile art. 38 alin. 6 din Legea nr.96/2006 rep. în 2008 (redactarea în vigoare până în iulie 2013), în limitele funcției lor,

aveau obligația de a examina propunerile de angajare doar în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor formale (studii, stare medicală, limite de retribuire, durată a contractului, etc.).

Având în vedere că formularea propunerii ținea exclusiv de voința deputatului în cauză, martorii nu erau abilitați să verifice alte aspecte referitoare la persoana propusă pentru angajare, și nici de a stabili eventuale grade de rudenie ori situații de incompatibilitate sau conflict. Un asemenea filtru suplimentar a fost introdus în procedura de angajare abia după ce asemenea situații au devenit publice, iar A.N.I. s-a sesizat cu privire la existența unor posibile conflicte de interese.

În ceea ce privește Hotărârea din 18.10.2011 a Comisiei permanente a Camerei Deputaților și Senatului privind statutul deputaților și al senatorilor, constituită în temeiul art.60 din Legea nr.96/2006 rep. și întrunită în vederea analizării și interpretării unitare a prevederilor art.38 alin.6 din aceeași lege, Înalta Curte constată că aceasta nu este organ de legiferare, interpretare ori de aplicare a legii în materie penală; ea nu se poate substitui legiuitorului și nici puterii judecătorești și nu poate formula aprecieri cu valoare de principiu ori de îndrumare în ceea ce privește existența unei infracțiuni, a conținutului constitutiv al acesteia și/sau a sferei de aplicare a unor norme de incriminare; indiferent de natura lor, actele comisiei nu constituie izvor de drept penal.

Prin urmare argumentele inculpatului în sensul că nu ar fi cunoscut că facilitarea angajării fiicei sale constituie infracțiune nu pot fi reținute ca valabile și exoneratoare de răspundere; potrivit principiului „*nemo censetur ignorare legem*” și a prevederilor art.51 alin.4 Cod penal, eroarea de drept penal, respectiv necunoașterea sau cunoașterea greșită a legii penale nu înlătură caracterul penal al faptei.

Pentru motivele mai sus arătate rezultă așadar că fapta inculpatului Neacșu Marian, așa cum a fost descrisă și dovedită în prezenta cauză, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de conflict de interese, atât în ceea ce privește latura obiectivă a acesteia cât și în ceea ce privește vinovăția autorului.

Referitor la susținerea conform căreia o eventuală condamnare a sa ar contraveni principiului *non bis in idem*, întrucât, în baza unui raport al Agenției Naționale de Integritate, a fost deja sancționat pentru încheierea acestui contract de muncă, Înalta Curte reține următoarele:

Articolul 4 al Protocolului 7 al Convenției Europene a Drepturilor Omului consacră „dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori”, cunoscut sub denumirea tradițională de „*ne bis in idem*”: „*Nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași Stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui Stat. (...)*”

Așa cum rezultă din practica constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, (*Engel și alții c. Olandei; Ozturk c. Germaniei; Jussila c. Finlandei etc.*) în principal sunt vizate sancțiunile **contravenționale** deoarece acestea se apropie cel mai mult de noțiunea de „*abatere penală*”. Totodată pentru calificarea respectivă se are în vedere natura și gravitatea acestor sancțiuni.

În speță, constatarea existenței, în cazul parlamentarilor, a unui conflict de interese, de către Agenția Națională de Integritate, urmată de aplicarea de către Biroul Permanent al camerei respective a unei sancțiuni disciplinare, nu înlătură răspunderea penală.

Sancțiunile respective – constând în cazul inculpatului Neacșu Marian în diminuarea salariului cu 10% pe o perioadă de 3 luni, obligarea la restituirea sumei plătite cu titlul de salariu și interdicția pentru o perioadă de 3 ani de a mai ocupa o funcție eligibilă – se circumscriu unor raporturi de muncă specifice și nu sferei dreptului contravențional.

În plus, natura sancțiunilor respective este total diferită de cea a eventualelor sancțiuni penale.

În ceea ce privește legea mai favorabilă aplicabilă, se constată că este legea veche, respectiv art.253¹, care prevede o pedeapsă de la 6 luni la 5 ani și interzicerea de a ocupa o funcție publică. Vechiul Cod penal este mai favorabil în speța de față nu doar privitor la cele referitoare la limitele de pedeapsă care în vechiul Cod penal sunt mai mici decât în actualul Cod penal, ci și cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor art.74 lit.a, c și art.76 lit.e Cod penal, art.65 alin.2 și 3 din Codul penal.

Astfel, inculpatul Neacșu Marian nu are antecedente penale iar în cursul cercetărilor, în toate fazele și funcțiile procesuale, a fost sincer în ceea ce privește modul concret de comitere a faptei cercetate și implicarea sa în derularea evenimentelor.

În acest context, incidența art.74 lit.a și c Cod penal se impune, alternativa amenzii născută din aplicarea art.76 lit.e Cod penal este oportună, în funcție de gravitatea faptei comise, ce nu reclamă un

grad de pericol social deosebit, astfel că se poate aprecia că o sancțiune de 2.000 lei amendă penală este de natură să satisfacă toate cerințele teoretice și practice ce derivă din aplicarea unei pedepse, instanța având convingere că se va aduce astfel atingere statutului persoanei condamnate, afectându-i patrimoniul, dar și că pe viitor, din cauza aplicării acestei penalități, atât persoana trimisă în judecată cât și alții se vor abține în a intra în câmpul infracțional.

Se va atrage atenția asupra disp.art.63/1 Cod penal din 1968.

Văzând și disp. art.274 din Codul de procedură penală.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

În baza art.253¹ Cod penal anterior cu aplicarea art. 74 lit. a, c Cod penal anterior, art. 76 lit. e Cod penal anterior, cu referire la art. 5 Cod penal, condamnă pe inculpatul **Neacșu Marian**

fiul lui Ion și Maria, născut la data de 27.05.1964, în Găești, județul Dâmbovița, deputat în Parlamentul

României, fără antecedente penale, la o pedeapsă de 2.000 lei amendă penală, pentru săvârșirea infracțiunii de conflict de interese.

Atrage atenția inculpatului asupra disp. art. 63¹ Cod penal anterior privind înlocuirea pedepsei amenzii în caz de sustragere de la executare cu rea-credință.

Obligă inculpatul la plata sumei de 400 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, din care 50 lei onorariul parțial convenit apărătorului desemnat din oficiu în sumă de lei, se va plăti din fondul Ministerului Justiției.

Cu apel în 10 zile de la pronunțare pentru procuror și inculpat.

Pronunțată în ședința publică de la 10 februarie 2015.

PREȘEDINTE,
A.Gh. Ilie

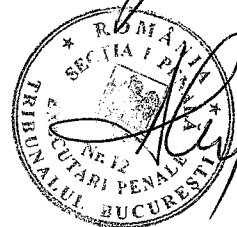
JUDECĂTOR
M. Cobzariu

JUDECĂTOR
S.L. Macavei

Magistrat asistent
I.Humă

Red/tehored
Jud. A. Gh. Ilie

*Def. dp 42/22022016 a 1007 -
completul 5 judecatori*

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

Pr. 24.02.2016
[Signature]

Minuta deciziei penale nr. 42

Dosar nr. 4482/1/2015

Ședința publică din 22 februarie 2016

ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Admite apelul declarat de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție împotriva sentinței penale nr. 88 din 10 februarie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, în dosarul nr. 5950/1/2013.

Desființează, în parte, sentința penală apelată și rejudecând:

În temeiul dispozițiilor art. 253¹ Cod penal anterior cu aplicarea art.5 Cod penal, prin înlăturarea dispozițiilor art.74 lit. a, lit. c și art.76 lit. e Cod penal anterior, condamnă pe inculpatul **NEACȘU MARIAN** la pedeapsa de **6 luni** închisoare.

Aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a) teza a II – a, lit. b) și lit. c) Cod penal anterior, în condițiile și pe durata prevăzută de art.71 Cod penal anterior.

În baza art.81, 82 Cod penal anterior cu aplicarea art.5 Cod penal, suspendă condiționat executarea pedepsei principale pe un termen de încercare de **2 ani și 6 luni**, stabilit conform dispozițiilor art. 82 Cod penal anterior.

În baza art.71 alin.5 Cod penal anterior, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii se suspendă și executarea pedepsei accesorii.

În temeiul art. 359 din Codul de procedură penală anterior atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 din Codul penal anterior privind cazurile de revocare a suspendării condiționate a executării pedepsei.

Înlătură dispozițiile art.63¹ Cod penal anterior privind înlocuirea pedepsei amenzii în caz de sustragere de la executare cu rea credință.

Mentine celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate.

Respinge, ca nefondat, apelul declarat de inculpatul **NEACȘU MARIAN** împotriva sentinței penale nr. 88 din 10 februarie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr. 5950/1/2013.

Obligă apelantul inculpat la plata sumei de 265 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, din care suma de 65 lei reprezentând onorariul parțial convenit apărătorului desemnat din oficiu până la prezentarea apărătorului ales, se va avansa din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 22 februarie 2016.

PREȘEDINTELE
ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Judecător **Livia Doina Stanciu**

JUDECĂTORI:

Ilie Iulian Dragomir

Simona Cristina Neniță

Valentin Horia Șelaru

Geanina Cristina Arghir

af. cu sig.
[Signature]